

200703962/1.

Datum uitspraak: 15 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/37987 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 16 mei 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris voor Vreemdelingenzaken en Integratie
(kennelijk bedoeld: de Staatssecretaris van Justitie).

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 juli 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 mei 2007, verzonden op 18 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 25 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

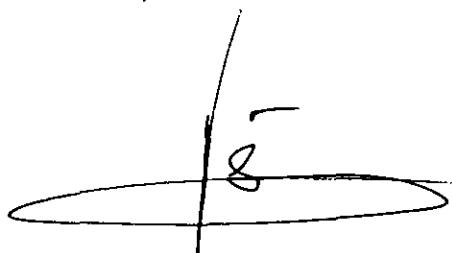
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 augustus 2007

282-490.

Verzonden: 15 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE, zittinghoudende te 's-HERTOGENBOSCH

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 05/37987

**Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 16 mei 2007
inzake**

geboren op
nationaliteit Afghaanse,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. E. Maalsen,

tegen

de Staatssecretaris voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. D.A.C.M. van der Heijden-Jansen.

Procesverloop

Bij besluit van 28 juli 2005 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen. Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is in aanwezigheid van partijen behandeld ter zitting van de enkelvoudige kamer van 31 augustus 2006, waarbij de zaak met toepassing van artikel 8:10, tweede lid en 8:64 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is verwezen naar een meervoudige kamer.

De behandeling van de zaak is vervolgens in aanwezigheid van partijen voortgezet ter zitting van de meervoudige kamer van de rechtbank van 28 november 2006. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting vervolgens gesloten.

Bij beslissing van 30 november 2006 heeft de meervoudige kamer van de rechtbank het onderzoek op grond van artikel 8:68 van de Awb heropend en de zaak doorverwezen naar een enkelvoudige kamer.

Op 6 april 2007 is de zaak behandeld ter zitting van de enkelvoudige kamer, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.
2. Aan de orde is de vraag of het besluit van 28 juli 2005 in rechte stand kan houden.
3. De rechtbank gaat daarbij uit van de volgende feiten en omstandigheden
Eiser heeft op 30 mei 2000 een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Bij besluit van 28 november 2000 heeft verweerder deze aanvraag niet ingewilligd. Wél is aan hem een voorwaardelijke vergunning tot verblijf (vvtv) verleend, met ingang van 30 mei 2000, geldig tot 30 mei 2001. Deze vvtv is laatstelijk verlengd tot 30 mei 2003.
Eisers bezwaar, gericht tegen de niet-inwilliging van zijn asielaanvraag, is bij besluit van 16 juli 2001 niet-ontvankelijk verklaard vanwege het ontbreken van procesbelang. Het tegen dit besluit gerichte beroep onder nummer AWB 01/37823, is bij uitspraak van 17 februari 2003 door deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle ongegrond verklaard. Op 13 februari 2005 heeft eiser de onderhavige aanvraag ingediend.
4. Verweerder heeft de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000 afgewezen omdat de grond voor verlening als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.
5. De rechtbank overweegt als volgt.
6. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.
7. Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft gehad, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.
Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, is komen te vervallen.
8. Bij brief van 9 september 2002 (TK 2001-2002, 19 637, nr. 680) heeft verweerder de Voorzitter van de Tweede Kamer bericht dat het Kabinet op 9 september 2002 heeft besloten om het beleid van categoriale bescherming ten aanzien van asielzoekers van Afghaanse nationaliteit te beëindigen. Ter zitting heeft eisers gemachtigde desgevraagd expliciet aangegeven dat tussen partijen niet langer in geschil dat de grond voor verlening van de vvtv is komen te vervallen en dat zich daarmee op 30 mei 2003 een afwijzingsgrond heeft voorgedaan in de zin van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.
9. De rechtbank overweegt voorts dat verweerder, nadat het categoriaal beschermingsbeleid werd afgeschaft – en daarmee de grond voor de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel

voor bepaalde tijd was komen te vervallen – in beginsel bevoegd was om, met toepassing van artikel 34 van de Vw 2000, de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd af te wijzen. Verweerder heeft van die bevoegdheid gebruik gemaakt door te bezien of aansluitend aan 30 mei 2003, te weten de vervaldatum van de tijdelijke asielstatus van eiser, een andere verleningsgrond, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, van toepassing zou kunnen zijn, zodat op die grond – met toepassing van artikel 34 van de Vw 2000 – alsnog een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zou moeten worden verstrekt.

10. De rechtbank is van oordeel dat eisers formele grief, namelijk dat sprake zou zijn van onzorgvuldige besluitvorming, omdat verweerder eiser niet eerst heeft gehoord. voorafgaande aan het voornemen, niet slaagt. Immers de Vw 2000, noch de beleidsregels schrijven voor dat in het geval van een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd verweerder de vreemdeling moet horen. Voorts heeft eiser in de zienswijze en het gehoor van 14 juli 2005 de gelegenheid gehad nieuwe feiten en omstandigheden naar voren te brengen.

11. Eiser heeft ter ondersteuning van zijn asielaanvraag als volgt verklaard.

Eiser is een Tadzjiek uit de stad [] in de provincie [] in Afghanistan. Na het voltooien van zijn rechtenstudie in Pakistan in 1993 ging hij als leraar Politiek en geloof werken in []. In 1994 ging hij lesgeven aan de militaire academie in Kabul voor de Jamiat-e Islami van Ahmad Shah Massoud. Eisers taak was het versterken van de moraal van de strijders tegen de Taliban. Een dag na de komst van de Taliban werd eiser gevangen genomen op beschuldiging van deelname aan een samenzwering met Massoud. Tijdens zijn detentie is eiser mishandeld. Op 7 oktober 1996 slaagde eiser er in weg te komen. Dit lukte toen nog omdat de Taliban op dat moment nog niet op de hoogte was van eisers activiteiten. Eind 1996 ging eiser weer werken als leraar, ditmaal in de provincie [] om politieke lessen te geven tegen de Taliban. Daar vernam hij ook dat de Taliban inmiddels wel van eisers oppositionele activiteiten jegens de Taliban. In de loop der jaren heeft de Taliban tweemaal voor korte tijd de macht veroverd in eisers woonplaats. Eiser verbleef toen telkens in de bergen. Tijdens die 1e keer hebben zij navraag naar eiser gedaan, omdat de Taliban inmiddels op de hoogte []. Omdat de opmars van de Taliban in het noorden van Afghanistan niet meer gestopt leek te kunnen worden, besloot eiser uit vrees voor de Taliban te vertrekken. Op 20 april 2000 vertrok eiser uit []. Via Taloqan Jabal-os Siray en Herat verliet hij op 27 april 2000 Afghanistan.

Ex tunc

12. Voorop wordt gesteld dat de algehele situatie in Afghanistan niet zodanig was dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit Afghanistan in het algemeen en die behoren tot de Tazjiek-bevolkingsgroep in het bijzonder, zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Derhalve is het aan eiser om aannemelijk te maken dat hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

13. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eisers asielrelaas onvoldoende zwaarwegend is om gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin aan te nemen. Eiser heeft naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de eerdere arrestatie en detentie door de Taliban specifiek op hem was gericht vanwege zijn werkzaamheden voor Massoud en/of zijn

afkomst. Veeleer lijkt hierbij sprake te zijn geweest van een willekeurige actie van de zijde van de toenmalige machthebbers. Dit oordeel wordt versterkt door de relatief eenvoudige wijze waarop eiser – met hulp van een Talib - uit zijn detentie heeft kunnen ontsnappen. Dat de Taliban later van eisers activiteiten jegens hen op de hoogte is geraakt waardoor eiser alsnog genoodzaakt zou zijn te vluchten is door hem niet aannemelijk gemaakt. Van bijvoorbeeld concrete beschuldigingen dan wel persoonlijke bedreigingen vanwege zijn activiteiten en/of zijn afkomst is de rechtbank niet gebleken. Ook stelt de rechtbank vast dat eiser bij zijn uitreis tot driemaal toe zonder problemen de controles van de Taliban heeft gepasseerd. Ten aanzien van de gestelde problemen van de zijde van de Pashtun, overweegt de rechtbank dat eiser in dit kader slechts gewezen heeft op algemene problemen die zouden bestaan tussen deze bevolkingsgroep en de bevolkingsgroep waartoe eiser behoort. Eiser heeft zijn persoonlijke vrees voor een negatieve behandeling door die bevolkingsgroep echter op geen enkele wijze nader geconcretiseerd.

14. Voor wat betreft het beroep op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mensen en de fundamentele vrijheden (EVRM) heeft eiser aangevoerd dat hij bekend was bij de Taliban en dat hij tijdens zijn eerste aanhouding c.q. detentie is mishandeld, zodat er een reële vrees bestond voor eiser dat hij bij terugkeer wederom slachtoffer zou worden van een in bedoeld artikel verboden behandeling.

15. De wijze waarop het Europese Hof voor de rechten van de mens artikel 3 van het EVRM – onder meer in het zogenoemde -arrest – heeft uitgelegd brengt met zich dat uit de toepasselijkheid van dit artikel volgt dat het toetsingscriterium van artikel 3 van het EVRM streng is. Van schending van bedoeld artikel kan slechts sprake zijn indien het uitzetting betreft van vreemdelingen wier situatie “specifieke kenmerken” heeft die met zich brengen dat ze bij terugkeer een groter dan gemiddeld risico lopen dan de “enkele mogelijkheid” op een onmenselijke behandeling. Gelet op hetgeen hiervoor reeds is overwogen heeft verweerder zich in het bestreden besluit eveneens terecht op het standpunt gesteld dat eiser ter onderbouwing van zijn aanvraag geen daadwerkelijk concrete redenen heeft aangevoerd, gelegen in hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die de conclusie rechtvaardigen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

16. Voorts is naar het oordeel van de rechtbank niet gebleken van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van het vertrek van eiser uit het land van herkomst, op grond waarvan verweerder een verblijfsvergunning in redelijkheid niet heeft kunnen onthouden. Uit de verklaringen van eiser, noch uit overige aanwijzingen, is naar het oordeel van de rechtbank gebleken dat eisers vertrek uit zijn land van herkomst verband hield met zodanige traumatische ervaringen dat van hem daarom in redelijkheid niet kan worden verwacht terug te keren naar zijn land van herkomst. Eiser heeft in dit verband weliswaar gewezen op zijn eerdere detentie in 1996 en de mishandeling die toen heeft plaatsgevonden, doch gelet op het tijdsverloop van vier jaar tussen de detentie en eisers vertrek uit Afghanistan, zijn deze gebeurtenissen kennelijk geen aanleiding geweest voor eiser om zijn land te verlaten. Evenmin heeft eiser feiten of omstandigheden aangevoerd waaruit blijkt dat hij zich vanwege het gebeurde niet staande heeft kunnen houden gedurende de periode na zijn detentie tot aan het moment van daadwerkelijk vertrek.

17. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder op goede gronden van mening is dat er ten tijde van de verleende vergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder d van de

Vw 2000 geen aanleiding was voor toelating op een van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000.

Ex nunc

18. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat eiser op basis van de situatie **ten tijde van het bestreden besluit** evenmin in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van een van de in artikel 29 van de Vw 2000 genoemde gronden.

19. Eiser heeft in dit kader – kort gezegd -aangevoerd dat de Taliban weliswaar formeel niet meer de huidige machthebber is, maar dat er nog altijd veel aanhangers aanwezig en actief zijn, met name in het gebied waaruit eiser afkomstig is. Voorts heeft eiser er op gewezen dat er veel Pashtuns in deze streek wonen. Volgens eiser zal hij dan ook mede vanwege zijn afkomst ook bij terugkeer in Afghanistan nog problemen krijgen met de nog immer aanwezige Taliban aanhangers. Ook vreest hij voor problemen van de zijde van de Pashtun-bevolkinggroep en Al Qaida. Bovendien wijst eiser op de ondergane mishandeling, de algemene onveilige situatie in Afghanistan, welke situatie voor eiser vanwege zijn afkomst, zijn verleden en het feit dat hij terugkeert uit het Westen in versterkte mate zal gelden. Voorts is hij van mening dat een beleid van categoriale bescherming is geïndiceerd gezien de steeds verder verslechterende veiligheidssituatie.

20. De rechtbank overweegt als volgt.

21. Blijkens ambtsberichten van het Ministerie van Buitenlandse zaken van 19 augustus 2002, 10 april 2003, 12 november 2003, 4 juni 2004 en 22 februari 2005 inzake Afghanistan, is de algehele situatie in Afghanistan nog immer niet zodanig dat vreemdelingen afkomstig uit dat land in het algemeen zonder meer als vluchteling aangemerkt kunnen worden. Eiser zal derhalve aannemelijk moeten maken dat er hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die zijn vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag rechtvaardigen.

22. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiser ook daarin niet is geslaagd. Hetgeen door eiser is gesteld, wijst naar het oordeel van de rechtbank slechts op een subjectieve vrees voor vervolging in zijn land van herkomst van de zijde van de Taliban, de Pashtun bevolkinggroep en/of Al Qaida, welke vrees niet nader geconcretiseerd is middels feiten en omstandigheden. Eiser kan zijn gestelde vrees niet specificeren. Er zijn, desgevraagd, geen concrete aanwijzingen dat er naar hem wordt gezocht. Eiser stelt dat een ieder willekeurig persoon vermoord zou kunnen worden. Voorts heeft eiser gesteld dat de aangevoerde te verwachten problemen in de zienswijze met betrekking tot de Pashtun-bevolking in zijn gebied enkel speelden ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan, maar nu niet meer. Voor zover eiser in dit verband nog heeft gesteld dat hij bij terugkeer in Afghanistan als ongelovig en vermogend man zal worden beschouwd en diensgevolge beroofd en/of vermoord te zullen worden overweegt de rechtbank dat eiser zich hierbij slechts baseert op algemene berichtgeving. Eiser onderscheidt zich hierin niet van andere Afghanen die mogelijk bij terugkeer met dergelijke problemen te maken kunnen krijgen zodat een beroep op het Vluchtelingenverdrag reeds hierom faalt. De problemen die eiser verwacht te ondervinden op het gebied van behuizing, gezondheidszorg en infrastructuur hebben geen enkele relatie met één van de Verdragsgronden zodat ook een beroep op deze

gronden faalt. De door eiser naar voren gebrachte asielmotieven kunnen derhalve niet leiden tot een geslaagd beroep op vluchtelingschap.

23. Ingevolge artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van het Anti-Folterverdrag en artikel 7 van het IVBPR dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat eiser bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

24. De rechtbank stelt vast dat eiser in dit kader geen andere feiten of omstandigheden naar voren heeft gebracht dan hetgeen door hem reeds in het kader van zijn vrees voor vluchtelingrechtelijke vervolging naar voren zijn gebracht. Gelet op hetgeen hiervoor reeds is overwogen onder rechtsoverweging 22 heeft verweerder zich in het bestreden besluit eveneens terecht op het standpunt gesteld dat eiser ter onderbouwing van zijn aanvraag geen daadwerkelijk concrete redenen heeft aangevoerd, gelegen in hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die de conclusie rechtvaardigen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

25. Evenmin is gebleken van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van het vertrek van eiser uit het land van herkomst, op grond waarvan verweerder een verblijfsvergunning in redelijkheid niet heeft kunnen onthouden. Voor zover eiser in dit verband heeft verwezen naar zijn traumatische ervaringen gedurende zijn detentie in Afghanistan, verwijst de rechtbank naar hetgeen zij in rechtsoverweging 16 heeft overwogen.

26. Ten slotte stelt eiser zich op het standpunt dat wederom een categoriale beschermingsbeleid voor Afghanistan geïndiceerd is. De rechtbank stelt hierbij voorop dat verweerder, volgens vaste jurisprudentie, een grote mate van beleids- en beoordelingsvrijheid toekomt bij de beantwoording van de vraag of er aanleiding bestaat voor het voeren dan wel beëindigen van een categoriaal beschermingsbeleid.

27. Dienaangaande overweegt de rechtbank als volgt.

28. Bij de beëindiging van het beleid van categoriale bescherming voor Afghanistan heeft verweerder zich gebaseerd op het ambtsbericht van 9 augustus 2002, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen is verbeterd. Bij uitspraak van 4 februari 2003 (200206105/1), heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) geoordeeld dat de beslissing van verweerder om ten aanzien van Afghanistan niet langer een categoriaal beschermingsbeleid te voeren de rechterlijke toetsing kan doorstaan. In de uitspraak van 9 november 2004 (20040508/1) heeft de Afdeling op gelijke wijze geoordeeld. Ook de ambtsberichten van 4 juni 2004, 22 februari 2005 en 29 juli 2005 inzake de situatie in Afghanistan hebben voor verweerder geen aanleiding gevormd om een bijzonder beleid inzake Afghanistan te voeren. De Afdeling heeft bij uitspraken van 23 augustus 2005 (200504214/1), 9 maart 2006 (200510569/1) en 27 december 2006 (200605571/1) voormeld standpunt van verweerder opnieuw gesanctioneerd en geconcludeerd dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen geen beleid van categoriale bescherming te voeren inzake Afghanistan. De uitspraak van de Afdeling van 2 maart 2007 (200609124/1) doet hieraan naar het oordeel van de rechtbank niet af. Deze uitspraak heeft immers betrekking op een herhaalde aanvraag en kent een ander toetsingskader dan de onderhavige aanvraag.

29. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

30. Mitsdien moet worden geoordeeld dat verweerders besluit, waarbij eisers aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 is afgewezen, de rechterlijke toets kan doorstaan.

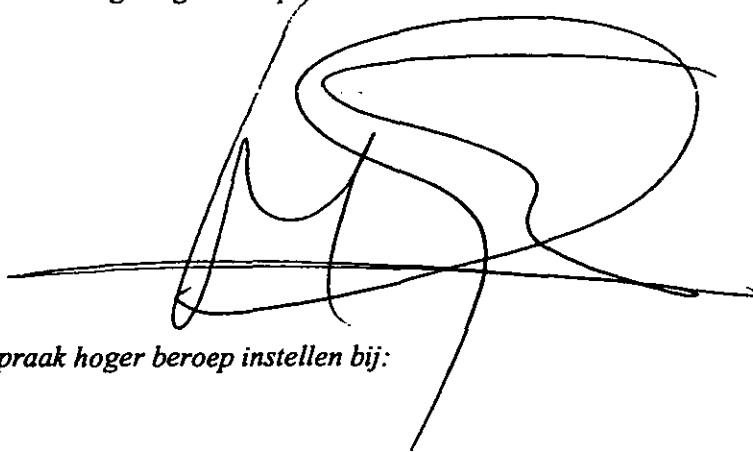
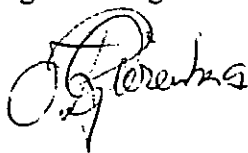
31. Hetgeen overigens nog door eiser is aangevoerd doet hieraan niet af. Het beroep is derhalve ongegrond.

32. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van L.M.P. Giezenberg als griffier op 16 mei 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 18 MEI 2007

MaalsenAdvocatuur
Mediation

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Bezoekadres:
Grotestraat 1a
Postadres:
Postbus 53
5430 AB Cuijk
T: 0485 - 350642
F: 0485 - 350756
www.maalsen.org

Tevens verzonden per fax: 070 - 365 13 80.

Uw kenmerk :nog onbekend
IND-nummer 0005.30.8147
Ons kenmerk : I/0031.2-V040
Betreft :
Geb. datum :
Nationaliteit :Afghaanse

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3434-C	
8 JUN 2007	
ZAAKNR.	3962
AAN:	VI
BEHANDELD: DO:	PAR:

Hoger beroepschrift in het kader van een asielprocedure
Toevoeging is aangevraagd.

Cuijk, 8 juni 2007

Geeft erbij te kennen:

bovengenoemd, thans verblijvende te te dezer zake domicilie
kiezende te Cuijk aan de Grotestraat 1a (5431 DG) (correspondentieadres: Postbus 53, 5430 AB), ten
kantore van de advocate en procureur Mr E. Maalsen, welke te dezer zake door appellant als
gemachtigde is gesteld en welke hierbij verklaart bepaaldelijk door appellant te zijn gevolmachtigd tot
het indienen van dit hoger beroepschrift.

Aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval door onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.

Op 13 februari 2003 heeft appellant een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 28 juli 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij uitspraak van 18 mei 2007 heeft de Rechtbank Den Bosch het ingestelde beroep ongegrond verklaard (prod. 1). Gemachtigde stelt, namens appellant, tijdig binnen de daarvoor gestelde termijn hoger beroep in tegen voornoemde uitspraak.

De grieven die appellant tegen de uitspraak van de Rechtbank aanvoert luiden als volgt:

- 1) De eerste grief richt zich tegen het oordeel van de Rechtbank zoals verwoord in overweging 10 van de uitspraak inhoudende dat: *"De Rechtbank is van oordeel dat eisers formele grief, namelijk dat sprake zou zijn van onzorgvuldige besluitvorming, omdat verweerder eiser niet eerst heeft gehoord voorafgaande aan het voornemen, niet slaagt. Immers de Vw 2000, noch de beleidsregels schrijven voor dat in het geval van een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd verweerder de vreemdeling moet horen. Voorts heeft eiser in de zienswijze en het gehoor van 14 juli 2005 de gelegenheid gehad nieuwe feiten en omstandigheden naar voren te brengen."*
- 2) Ter toelichting op de eerste grief merkt appellant het volgende op. Verweerder heeft zich in de beroepsprocedure in deze beroepen op paragraaf C6/31.5 Vc en artikel 41, tweede lid Vw. Appellant heeft hiertegen aangevoerd dat artikel 41 Vw op een geheel andere situatie ziet dan de onderhavige nu artikel 41 Vw betrekking heeft op de situatie waarbij een verblijfsvergunning wordt ingetrokken, terwijl in casu sprake is van een beslissing op een aanvraag voor een verblijfsvergunning.
- 3) Ook uit de parlementaire geschiedenis blijkt dat er een verschil wordt gemaakt tussen een intrekkingprocedure en een aanvraagprocedure. De volgorde tussen het horen en het naar voren brengen van een schriftelijke zienswijze bij intrekking van een vergunning verschilt van die ingeval er een aanvraag is gedaan. De vreemdeling zal namelijk in het kader van de intrekking reeds zijn gehoord voordat het voornemen bestaat de vergunning in te trekken. De artikelen 3.110 en 3.111 Vb dienen in deze analoog te worden toegepast. Hierbij is van belang dat appellant niet eerder is gehoord met betrekking tot de vraag of er in de huidige situatie gronden zijn om een vergunning te verlenen.
- 4) De Rechtbank is in haar overwegingen en uiteindelijk oordeel ten onrechte voorbijgegaan aan het voorgaande. De Rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat in deze sprake is geweest van een zorgvuldige besluitvorming en dat appellant niet had hoeven te worden gehoord voorafgaand aan het voornemen.
- 5) De tweede grief richt zich tegen het oordeel van de Rechtbank zoals verwoord in overweging 28 van de uitspraak voor zover inhoudende dat: *"Bij de beëindiging van het beleid van categoriale bescherming voor Afghanistan heeft verweerder zich gebaseerd op het ambtsbericht van 9 augustus 2002, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen is verbeterd. Bij uitspraak van 4 februari 2003 heeft de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) geoordeeld dat de beslissing van verweerder om ten aanzien van Afghanistan niet langer een categoriaal beschermingsbeleid te voeren de rechterlijke toets kan doorstaan. In de uitspraak van 9 november 2004 heeft de Afdeling op gelijke wijze geoordeeld. Ook de ambtsberichten van 4 juni 2004, 22 februari 2005*

en 29 juli 2005 inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan hebben voor verweerder geen aanleiding gevormd om een bijzonder beleid inzake Afghanistan te voeren. De Afdeling heeft bij uitspraken van 23 augustus 2005, 9 maart 2006 en 27 december 2006 voormeld standpunt van verweerder opnieuw gesanctioneerd en geconcludeerd dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen geen categoriaal beschermingsbeleid te voeren inzake Afghanistan. De uitspraak van de Afdeling van 2 maart 2007 doet hieraan naar het oordeel van de Rechtbank niet af. Deze uitspraak heeft immers betrekking op een herhaalde aanvraag en kent een ander toetsingskader dan de onderhavige aanvraag."

- 6) Ter toelichting op de tweede grief merkt appellant het volgende op. De veiligheidssituatie in Afghanistan is en blijft een punt van aandacht. Appellant heeft dan ook in het kader van zijn beroep voortdurend gewezen op recente ontwikkelingen. Desalniettemin verwijst verweerder ter motivering van haar standpunt enkel naar een ambtsbericht van 4 juni 2004. Door in haar uitspraak ook recentere ambtsberichten en uitspraken van de Afdeling te noemen die door verweerder in de bestreden beschikking niet zijn aangevoerd vult de Rechtbank zelfstandig de standpunten van verweerder aan. Hiermee overschrijdt de Rechtbank haar toetsingsbevoegdheid in deze.
- 7) Uit de ambtsberichten blijkt een voortdurende verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Door appellant zijn documenten ingebracht waaruit blijkt dat ook na het ambtsbericht van 10 februari 2006 sprake is van een verslechtering van de veiligheidssituatie. De Rechtbank heeft ten onrechte geen rekening gehouden met deze ontwikkelingen. De Rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de uitspraak van Uw Afdeling van 2 maart 2007 aan het oordeel van de Rechtbank niet afdoet. Immers, in voornoemde uitspraak heeft Uw Afdeling aan de hand van de overgelegde informatie omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan, geoordeeld dat *"Nu, volgens de hiervoor onder 2.5 tot en met 2.5.3. weergegeven passages uit de door appellant overgelegde stukken, de verslechtering van de veiligheidssituatie zich in 2006 in versterkte mate heeft voortgezet, heeft de voorzieningenrechter ten onrechte op voorhand uitgesloten geacht dat die informatie voor het beleid van de minister relevante mist"*. Naar de mening van appellant dient hieruit te worden afgeleid dat rekening dient te worden gehouden met recente informatie aangezien dit van invloed kan zijn op de vraag of het beleid dat de Minister voert terecht is. De Rechtbank heeft zulks miskend in haar uitspraak. De Rechtbank is ten onrechte voorbijgegaan aan de vraag of de recente informatie voor verweerder aanleiding had moeten zijn om een categoriaal beschermingsbeleid te gaan voeren ten aanzien van Afghanistan.
- 8) Gelet op het voorgaande kan naar de mening van appellant de aangevallen uitspraak geen stand houden, komt de beschikking alsnog voor vernietiging in aanmerking en dient appellant in het bezit te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

REDENEN WAAROM,

appellant Uw Raad eerbiedig verzoekt:

1. de bestreden uitspraak d.d. 18 mei 2007 te vernietigen en daarvoor een zodanige beslissing te nemen als Uw Raad in redelijkheid zal vermenen te behoren c.q. dat wil zeggen dat de vergunningaanvraag van appellant alsnog worden ingewilligd;
2. appellant te horen.

Hoogachtend,

Advocaat-Gemachtigde

Mr E. Maalsen

